Да можех да забравя

Всяка нощ очите си затварям
и теб неволно си представям,
погледа ти безпристрастен и смразен,
но пак толкова перфектно съвършен.

В очите твои безразлични аз се взирам
и до мозъка на костите си те презирам.
Така поне опитвам да се заблуждавам,
от илюзия бъдещето свое да създавам.

Всяка сутрин с мисълта за тебе аз се будя
и до края на деня опитвам се да я прокудя,
образа ти равнодушен вовеки да забравя,
на битието ти в ума ми да му сложа края.

Но опит след опит, провал след провал,
теб да изхвърля от душевния си ареал,
не мога, не искам, но все някога трябва…
или свободата моя винаги ще ми убягва…

– Грешника